

ג. למדו מכל זכר בכהנים... שלש פעמים – לרבות בעל מום שחולק בקדשים [שהרי לענין אכילה כבר מפורש בכתוב שמותר], בין תם מעיקרו בין בעל מום מעיקרו, בין במום עובר בין בקבוע.

ד. מי שהיה טמא בשעת זריקת הדם – אינו חולק בקדשים, אעפ"י שהיה טהור בשעת הקטרה (המקריב את דם השלמים... לו תהיה שוק הימין למנה).

התוס' (ט.ט.) צדדו שצריך שיהא טהור אף בשעת קבלת הדם. ולדברי רב נהוראי בתוספתא (מנחות יג) אף בשעת שחיטה.

היה טהור בשעת זריקה וטמא בשעת הקטרה; לדברי חכמים חולק, וכן דייקו ממשנתנו. ולאבא שאול אינו חולק. ונסתפק רב אשי בדעת אבא שאול, כאשר היה טהור בזריקה ובהקטרה וטמא ביניהם. ועלה ב'תיקו'.

הרמב"ם (מע"ק י, כב) פסק כאבא שאול. ובנידון הספק – אם תפס אין מוציאים מידו (וע' זבח תודה).

ה. מארבע מקראות שנאמרו במנחה בחטאת בשלמים ובבכור, למדו שטבול יום אינו חולק, רק לכהן המקריב – לו יהיה.

לענין נתינת בכור בהמה [ע"י בעליו] לכהן שאינו ראוי לעבודה כגון טבול יום, משמע מפרש"י שהדבר תלוי בדעות החכמים (רב אחאי ורבנן). והרש"ש פרש באופן אחר, ולפירושו לדברי הכל רשאי ישראל ליתן לטבול יום, רק כאשר מסר את הבכור בסתם לבית אב, אפשר שאין מחלקים אותו לטבול יום.

דף קג

קסז. אלו מהקרבת דלהלן עורותיהם ניתנים לכהנים, ואלו שאין עורותיהם לכהנים?

א. קרבן שנפסל.

ב. עולה שנשחטה שלא לשמה.

ג. אשמות חטאות ושלמים.

ד. עולת אשה ועולת עבדים.

ה. עולת גרים.

ו. עולה הבאה מן המותרות, כגון אשם שמתו בעליו ונפל בו מום וגלקחה עולה בדמיו.

ז. המתפיס עולה לבדק הבית.

א. קרבן שנפסל בזריקת הדם או קודם לכן, הואיל ולא היתה בו שעת היתר למזבח, לא זכו הכהנים בעור, אלא העור נשרף עם שאר הקרבן (עלת איש – עולה שעלתה לאיש). ארע הפסול לאחר הזריקה – העור ניתן לכהנים.

וכן בקרבן שלמים שהעור לבעלים, אם נפסל קודם זריקה, לא זכו הבעלים בעור (ע' שפת אמת). הופשט העור לפני הזריקה ונפסל הבשר – נחלקו תנאים האם הזריקה מתירה את העור כשהוא בפני עצמו, כמפורט להלן.

ב. עולה שנשחטה שלא לשמה – עורה ניתן לכהנים (עור העלה מכל מקום).

לדעת בן עזאי (יא:) שהקרבן פסול – נראה פשוט שאין העור ניתן לכהנים.

ג. אשמות, חטאות חיצוניות ושלמי ציבור שהם קדשי קדשים – עורם לכהנים. (תנא קמא דרש מאשר הקריב [הגם שאפשר ללמוד בקל וחומר, טרח וכתב לה קרא]. ורבי ישמעאל למד בק"ו מעולה. ולדעת רבי אין צריך קרא, שבכל מקום העור מהלך אחר הבשר). רצו מפשיטים אותם רצו אוכלים על גב עורם. חטאות פנימיות שבשרם לשריפה – אף עורם נשרף עמו, כמפורש בכתוב. שלמי יחיד – קדשים קלים, עורם לבעלים (שאינם בדומה לעולה ואין לנו להביאם. וגם אין קיים הקל וחומר' בקדשים קלים. ערש"ש). אין חילוק בין קרבנות יחיד לקרבנות ציבור, לענין נתינת העור לכהנים, וכגון עולת התמיד (ע' תד"ה הניחא; זבח תודה).

ד. עולת נשים ועולת עבדים (ויש גורסים אף 'עולת נכרים') – עורן לכהנים (עור העלה – ריבה).

ה. לדברי רבי יוסי ברבי יהודה, עור עולת גרים נתמעט מנתינה לכהנים (עלת איש). ופרשו הכוונה בגר שמת ואין לו יורשים.

לדברי רבי יהודה לא נתמעטה עולת גרים. ולפי הגרסא שלפנינו (וכ"ה ברי"ד), תנא דברייתא ריבה עולת גרים (ע' זבח תודה). ואולם רש"י ועוד אינם גורסים כן.

ו. עולה הבאה מן המותרות, כגון אשם שמתו בעליו; רבי חייא בר יוסף ורב נחמן בשם רבה בר אבוא, פרשו דברי ר' יהודה בביריתא שנתמעטה עולה זו מנתינת עורה לכהנים. (לדעת הסובר עולת ציבור היא, נתמעטה מעלת איש – ולא ציבור. ולמאן דאמר מותרות לנדבת היחיד הולכות, נתמעט מעור העלה – העולה הראשונה, ולא זו הבאה מכח קרבן אחר). ואולם רב המנונא הביא מהברייתא שדחו זאת החכמים עפ"י מדרש יהוידע הכהן, וחזר בו רבי יהודה, הלכך עולה הבאה מן המותרות – עורה ניתן לכהנים.

ז. עולה שהתפסוה לבדק הבית, לדברי רבי יהודה (כפירוש רבי ינאי ורב המנונא), אין עורה ניתנת לכהנים (עלת איש – ולא של הקדש). ואף לדעת האומר קדשי בדק הבית אינם נתפסים על העולה מהתורה (וכ"פ הרמב"ם) – זהו רק בבשר שדינו להיקרב, אבל העור לדברי הכל נתפס מדאורייתא לבדק הבית. וכן הדין במקדיש את נכסיו לבדק הבית בסתם, לדעת ר' יהושע הבהמות הזכרים התמימים ייקרבו עולות ועורותיהם לבדק הבית.

בתוספתא מובא שחכמים חולקים על רבי יהודה ואינם ממעטים עולת הקדש. ואולם הרמב"ם (מעשה"ק ה, כא) פסק כרבי יהודה. אפשר משום שהרבה אמוראים טרחו בגמרא לפרש דבריו, ש"מ הלכה כן (זבח תודה).

דפים קג – קד

קסח. מה דין העור בקרבנות הפסולים, באופנים דלהלן:

א. נפסל קודם הפשט וקודם זריקת הדם.

ב. נפסל לאחר הפשט ולאחר זריקה.

ג. קודם הפשט ולאחר הזריקה.

ד. קודם זריקה ולאחר הפשט.

ה. נמצאת הבהמה טריפה לאחר הזריקה וההפשט.